

[Wilhelm]

Jeg vil også gerne understrege, at vi ikke på nogen måde tilslutter os hr. Glistrups udtalelse om, at dommerne i sagen er korrupte, eller at flertallet herinde stemmer ud fra simple, uhæderlige motiver. Flertallet stemte såmænd også forkert i Normannsagen, hvor der ikke var mindste grund til at mistro motiverne. Hr. Glistrups fremstilling består som sædvanlig i grove demagogiske overdrivelser, som de få troende labber i sig, men som alle andre frastødes af, og som derfor hos begge grupper blokerer for opfattelsen af de egentlige problemer.

Glistrupsagen er efter VS' opfattelse klart en politisk sag, som vi har sagt det under hele forløbet, men i en mere nuanceret forstand end hr. Glistrups primitive udlægning. Den er politisk derved, at man – vel især på grund af hr. Glistrups åbenmundethed – valgte at føre straffesag, ikke, som det ellers sker, en skattesag for hermetisk lukkede døre. Den er politisk derved, at de ansvarlige politikere gerne så skattesystemet frikendt ved en dom over hr. Glistrup, men nægtede at præcisere skattelovgivningen, således at de anvendte fiduser blev ophævet for alle.

Desuden har statsministeren i den allersidste fase gjort sagen indiskutabelt politisk ved at tilrettelægge væsentlige dele af regeringens lovgivningsprogram ud fra en spekulation i udskiftningen af hr. Glistrup med en person med en anden politisk indstilling.

Det anses for god tone ikke at kommentere, endside kritisere domstolene. Ja, det betragtes nærmest som helligrøde, hvis man nægter at bedyre sin uforbeholdne tillid til dem. Der er virkelig løbet meget vand ud af ørerne, ikke mindst i Hørups gamle partier, siden han i 1885 talte om »Det skændigste af alle principper: tillid til dommerne.« Men det er en ikke uvæsentlig del af VS' eksistensberettigelse at bryde god tone og at begå helligrøde, ikke for princippet, men for klarhedens og forståelsens skyld, så jeg skal ikke afstå fra at kommentere dommene.

Hvad hr. Glistrup faktisk gjorde, har ligget fuldt belyst for alle tre retsinstanser. På den baggrund er det alt andet end betryggende, når det i én instans takseres til en bøde, i en anden til 4 års fængsel og i en tredje til 3 års fængsel, vel at mærke med en ganske anden begrundelse end i anden instans. Til domstolenes undskyldning tjener, at folketinget aldrig har villet lave klare retsregler på disse

områder, idet flertallet bevidst har ønsket at bevare forskellige smuthuller af hensyn til erhvervslivet. Ansvar for denne retsikkerhed falder derfor tilbage på folketinget.

Det er heller ikke betryggende, at myndighederne vilkårligt vælger at føre straffesag, medens mange andre store skattesager føres af skattemyndighederne i fuld hemmelighed. Og det er ikke betryggende, at anklagemyndigheden bygger sagen op om en fiktionsteori, som med samme ret kunne anvendes over for tusindvis af andre transaktioner, men ikke bliver det. Ansvar for disse fremgangsmåder må vel placeres i skatteministeriet og justitsministeriet, og de er med til at give sagen karakter af en politisk sag.

Med hensyn til mangelen på klare retsregler er det af interesse at se på det beslutningsforslag, der blev fremsat af SF den 7. oktober 1982 og fik støtte af socialdemokratiet og de radikale, altså et flertal i folketinget. Det går ud på at indføre en generalklausul imod »transaktioner, der udelukkende er begrundet i skattemæssige fordele, men som ud fra handelsmæssige eller tilsvarende synspunkter er en omvej ...«.

Den støtte, forslaget fik, viser, at flertallet herinde ikke mener, at sådanne transaktioner i almindelighed er ulovlige efter de gældende regler. Det hedder endda i forslagets bemærkninger: »Det må imidlertid anses for uheldigt, at der ikke eksisterer en egentlig lovgivning på området. Det har i mange tilfælde skabt unødigt retsikkerhed, indtil retspraksis har fundet sin form.«

Med andre ord: Glistrupsagen er en af de sager, hvor retspraksis efterhånden skal afhjælpe den retsikkerhed, som lovgiverne har efterladt landets borgere i. Det forekommer mig betænkeligt nok i sig selv. Det flertal, som har erkendt, at den gældende lovgivning skaber unødigt retsikkerhed, burde efter min mening afholde sig fra at underkende et folketingsmedlems mandat som konsekvens af, at retspraksis nu forsøgsvis må finde sin form af mangel på klare retsregler. Det er netop det, der nu er ved at ske.

Hvor usikkert retsgrundlaget end er, er der ingen tvivl om den begæede handling: hr. Glistrup har solgt systematiserede skattefiduser og har selv søgt at tjene på dem. Hele hans skatteunddragelseskonstruktion er som alle skatteunddragelseskonstruktioner dybt asocial, og det er helt ude i hampetovene at